

Josep Fontana

El Fons Depredador Internacional

El Fons Monetari Internacional (FMI) es va fundar en 1944 com un element del sistema de Bretton Woods, encaminat a assegurar l'estabilitat monetària en la postguerra, i a afavorir l'expansió del comerç internacional. Si tenim en compte que el sistema de Bretton Woods el va liquidar Nixon en 1971, en acabar amb la convertibilitat del dòlar, no s'entén per què ha continuat el FMI, ni en què es basa la seva autoritat per dictar normes sobre el funcionament de l'economia que sovint resulten de conseqüències desastroses per als països que les apliquen.

Hi ha un fet que incita a malfiar-se, i és que la institució disposa d'uns serveis d'estudis que sovint publiquen treballs que van en contra de les polítiques que recomanen. L'exemple més notable és el del que ha estat el seu investigador en cap fins a 2015, Olivier Blanchard, que en 2013 va denunciar explícitament els errors de les polítiques d'austeritat, fent-les responsables "de l'augment de l'atur i de la caiguda de la demanda interna".

Com explicar-se, aleshores, que el Fons segueixi recomanant als governs polítiques que causen atur i empobriment? Aquesta discrepància entre el que diuen els seus estudis i la política que prediquen il·lustra sobre la seva naturalesa i ens dóna una pista per entendre per què els seus directors, és a dir els encarregats de dictar les normes, són tan sovint carn de presó: una observació que val per a Rodrigo Rato i per a Dominique Strauus-Kahn, i possiblement per a l'actual directora, Christine Lagarde, que està essent en aquests moments jutjada per un tribunal francès.

Un exemple de la parcialitat del Fons, al qual el que menys l'importa és el benestar col·lectiu, el tenim en el recent informe sobre l'economia espanyola en què diu que aquesta "ha continuat en la seva impressionant recuperació i vigorós generació d'ocupació", i que, per seguir prosperant de la mateixa manera, cal augmentar l'IVA, és a dir reduir el consum, i fer una nova reforma laboral que faci que els contractes indefinits siguin "més atractius" per als patrons (que vol dir, senzillament, que s'abarateixi el cost d'acomiadar un treballador amb contracte indefinit).

De quin món està parlant aquesta gent? Al dia següent de publicar-se l'informe del FMI ho feia un de Caritas de Barcelona que sosté que "la crisi segueix castigant les llars catalanes i això ha fet que en els últims 4 anys hagi augmentat un 4% la pobresa severa a Espanya, arribant al 10,6% de la població", que és el que explica que les famílies siguin cada vegada més pobres i hagin de recórrer més a menjadors socials o xarxes de distribució d'aliments. Al qual s'afegeixen consideracions sobre l'estancament del mercat laboral, la caiguda del 6% del salari mitjà i un augment de la desigualtat que fa que Espanya sigui el tercer país amb més desigualtat de la Unió Europea, després de Romania i Sèrbia.

Com espera el FMI que un augment de l'IVA i un abaratiment del cost d'acomiadar els treballadors millori aquesta situació? Està clar que als que han fet aquest informe no els importa l'augment dels desnonaments de famílies que perden el seu habitatge per no poder pagar el lloguer (ja no es tracta solament de les hipoteques) o la situació de moltes altres que han de passar l'hivern sense llum i sense gas.

Jo, francament, als autors d'aquest informe els enviaria a acompanyar Rato i Strauss-Kahn a la presó.

[Fuente: [La lamentable](#)]